

Arrest

nr. 256 870 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn.

Op 4 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2020 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Rostov

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische stiefvader, de genaamde A., P. K. J. (RR. ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

In art 40ter wordt specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 30.09.2020: referentiepersoon en betrokkene tot op datum van attest geen financiële steun hebben aangevraagd.*
- Geldverzendingen via Small World: 18.12.2015 (100 euro)+22.03.2016 (100 euro)+03.06.2016 (100 euro)+28.03.2017 (150 euro)+ 24.05.2018 (150 euro)+14.11.2018 (150 euro)+16.01.2019 (200 euro)+27.07.2019 (100 euro)*
- Document dd.01.12.2020 informatie betreffende de periode waarover de gegevens werden opgevraagd: 01.12.2020, grondgebied vermeld in de aanvraag; Russische Federatie*
- Federale dienst voor staatsregistratie, kadaster en cartografie dd.04.12.2020: kennisgeving dat de opgevraagde gegevens ontbreken in het Geïntegreerd Staatsregister van Onroerend Goed.*

Als bewijs van onvermogen wordt er een document voorgelegd van de Federale dienst voor staatsregistratie, kadaster en cartografie dd.4.12.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat de opgevraagde gegevens ontbreken. Het voorgelegde attest werd opgesteld toen betrokkene al in België was, de relevantie van het attest kan dus niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland. Bovendien zegt het attest niets over eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven voorafgaandelijk aan zijn komst naar België.

Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld via Small World van de moeder van betrokkene naar betrokkene: gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond, is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van referentiepersoon. Niets zegt dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. De afhankelijkheidsrelatie wordt dus betwist. Indien we de regelmaat en bedragen bekijken, dient trouwens opgemerkt te worden dat de financiële bijdragen slechts zeer occasioneel waren en de bedragen ook zeer bescheiden. Op basis van het overmaken van dergelijke bedragen, met

een dergelijke regelmaat is het niet aannemelijk dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat betrokkene met een visum naar Schengen is gekomen. Bij zijn visumaanvraag via Frankrijk blijkt dat betrokkene 'bediende' was in zijn land van origine. Hij had dus wel degelijk een economische activiteit.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.09.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker diende een aanvraag van verblijf in als familielid van een Belg op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, met name als stiefkind die ten laste is, en die zich bij zijn Belgische stiefvader en zijn moeder in België voegt:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verwerende partij stelt in de besteden beslissing dat verzoeker in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80 gezinshereniging aanvraag met zijn Belgische stiefvader.

Dit is niet de correcte juridische grond voor de gezinshereniging voor verzoeker met de referentiepersoon.

Het gaat daarentegen om art. 40ter, §2, 1° Vw., waarin er wordt verwezen naar art. 40bis, §2, 3° Vw.

Artikel 40ter, §2 Vw. bepaalt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen".

Art. 40bis, §2, 3° Vw. bepaalt:

" § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven".

De voorwaarde van het ten laste zijn werd uitgelegd door het Hof van Justitie, in de zaken C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, van 9 januari 2007, en C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, van 16 januari 2014.

In de zaak Jia oordeelt het Hof dat de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of herkomst moet bestaan op het moment van het verzoek tot gezinshereniging:

"35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. 1-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers - een van de grondslagen van de Gemeenschap - verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

38 Deze conclusie is onontkoombaar gelet op artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap (PB L 257, blz. 13), dat bepaalt dat het bewijs dat iemand familie in opgaande lijn is van de werknemer of zijn echtgenoot in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, wordt geleverd door overlegging van een door de bevoegde autoriteit van de „staat van oorsprong of van herkomst" afgegeven document waarin wordt verklaard dat

deze verwant in opgaande lijn ten laste is van de werknemer of diens echtgenoot. Hoewel niet precies is bepaald hoe de belanghebbende kan aantonen dat hij in een van de in de artikelen 1 en 4 van richtlijn 73/148 bedoelde categorieën valt, is er geen reden waarom de hoedanigheid van ten laste komende verwant in opgaande lijn anders zou moeten worden beoordeeld wanneer het een familielid van een werknemer betreft dan wanneer het gaat om een familielid van een zelfstandige. "

Het Hof verduidelijkt dan nog eens dat de lidstaten de beoordeling van het aspect 'ten laste te zijn' niet mogen verrichten op een manier die het vrije verkeer van Unieburgers in het gedrang brengt:

"40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35)."

Het Hof gaat dan nog in op hoe het vervullen van die voorwaarde beoordeeld kan of moet worden:

"41 Wat artikel 6 van richtlijn 73/148 betreft, heeft het Hof verklaard dat bij gebreke van nadere bepalingen over de wijze waarop de belanghebbende kan aantonen dat hij in een van de in de artikelen 1 en 4 van die richtlijn bedoelde categorieën valt, moet worden geconcludeerd dat zulks met ieder passend middel kan geschieden (zie met name arresten van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. 1-1273, punt 16, en 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. blz. 1-1215, punt 53).

42 Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

43 Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid."

Het Hof oordeelt dat de situatie dat een familielid van een Unieburger ten laste is van de Unieburger inhoudt dat het familielid niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien en dat dit een nood aan materiële steun met zich meebrengt. Het Hof verduidelijkt dan die nood aan materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het moment dat er om gezinshereniging verzocht wordt.

Het Hof stelt in het arrest Jia niet dat het familielid dat ten laste is bewijzen moet voorleggen dat hij of zij reeds materiële steun ontvangen heeft tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst voorafgaand aan het verzoek gezinshereniging.

Het zou onredelijk zijn, en van een overdreven formalisme getuigen, om dat in die zin te interpreteren.

Wat vereist wordt is dat de noodzaak van materiële steun ten opzichte van het land van herkomst bestaat, i.e. in functie van de economische, familiale, sociale toestand in dat land.

Punt 43 van het arrest stelt het ook duidelijk zo, het gaat om de 'materiële ondersteuning' die het familielid nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot 'teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst' en dat 'op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan'. De nood aan ondersteuning moet dus actueel zijn en moet bestaan ten opzichte van het herkomstland, zonder dat die staat van behoefte al effectief hoeft plaatsgevonden te hebben in het land van herkomst, of zonder dat er reeds materiële ondersteuning moet genoten zijn in het land van herkomst.

Indien de interpretatie zou gevolgd worden dat 'op het moment van het verzoek tot gezinshereniging' er reeds materiële steun moet genoten zijn door het familielid in het land van herkomst, in plaats van de vereiste van het ten laste te zijn te beoordelen ten opzichte van het land van herkomst in het geval van een terugkeer, zou het ook niet mogelijk mogen zijn het verzoek gezinshereniging in te dienen in de lidstaat waar de Unieburger verblijft zoals bepaald in artikel 9 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit.

Het feit dat het verzoek gezinshereniging moet ingediend worden door het familielid van de Unieburger bij het gemeentebestuur in België is niet verzoenbaar met de voorwaarde dat de verzoeker op het moment dat het verzoek wordt ingediend materiële ondersteuning moet genieten in zijn herkomstland. Terwijl de interpretatie waarbij er moet beoordeeld worden of het familielid op het moment van het verzoek materiële ondersteuning zou nodig hebben indien hij in zijn land van herkomst zou zijn of ernaar zou terugkeren, het wél mogelijk maakt om die beoordeling te maken in het gastland op het moment van het verzoek ten opzichte van het herkomstland, en er ook rekening kan gehouden worden met een nood aan materiële ondersteuning die pas is ontstaan nadat de verzoeker zijn gastland verlaten heeft.

De conclusie van Advocaat-Generaal Mengozzi bij de zaak Jia kan als ondersteuning bieden.

De AG verduidelijkt in punt 31 en 32 de fundamentele doelstelling van de hereniging als afgeleid recht in de de Burgerschapsrichtlijn, m.n. de gezinshereniging als instrument om het recht op vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren:

"31. Bij de lezing van richtlijn 2004/38 blijkt duidelijk dat de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid van verkeer binnen de Unie, centraal staat. Hij is de voornaamste en de rechtstreekse begunstigde van de richtlijn.CIO) Als indirect gevolg daarvan en omdat het feit dat familieleden van elkaar verwijderd zijn, geen belemmering mag vormen van het gebruik van de vrijheid van verkeer, worden ook aan de familieleden van de burger die gebruik heeft gemaakt van deze vrijheid, rechten verleend, die geen persoonlijke rechten zijn, maar slechts afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen. (11)

32. Het feit dat de aan de familieleden verleende rechten slechts afgeleide rechten zijn, wijst erop dat de fundamentele doelstelling van richtlijn 2004/38 niet de gezinshereniging is, noch de eerbiediging van het privé- en familie- en gezinsleven van de burgers van de Unie, maar wel hun „fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten".(12) Het is slechts met het oog op de verwezenlijking van die fundamentele doelstelling dat de rechten van [vrij] verkeer en verblijf „ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, [...] worden verleend".(13) Het behoud van de eenheid van het gezin is door de Uniewetgever niet over het hoofd gezien, maar het was niet zijn voornaamste zorg.(14)"

De AG verduidelijkt ook dat het niet onmogelijk mag zijn het bewijs te leveren dat het familielid in kwestie zich in een dermate staat van afhankelijkheid bevindt ten opzichte van de Unieburger dat hij kan beschouwd worden als zijnde 'ten laste':

"52. Een persoon ten laste is een persoon die zich in een situatie van afhankelijkheid ten opzichte van de betrokken burger van de Unie bevindt. De afhankelijkheid moet van dien aard zijn dat het voor die persoon noodzakelijk is om een beroep te doen op de steun van de burger van de Unie teneinde in zijn wezenlijke behoeften, dat wil zeggen zijn basisbehoeften te voorzien.

53. Het is die feitelijke situatie - te weten door de burger van de Unie verleende materiële steun die noodzakelijk is om in de basisbehoeften van zijn familielid te voorzien - waarvan de aanvragers het bewijs moeten leveren. Het mag evenwel niet onmogelijk zijn, aan te tonen dat de steun noodzakelijk is."

"61. Uit een en ander volgt aldus dat als ten laste in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 wordt beschouwd ieder familielid dat om welke reden ook in zijn land van herkomst niet in staat is zelf in zijn basisbehoeften te voorzien en zich in werkelijkheid in een dusdanige situatie van afhankelijkheid bevindt dat de door de burger van de Unie verleende materiële ondersteuning noodzakelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze situatie moet werkelijk bestaan en kan met alle middelen worden bewezen. De aanvrager kan aldus aan de autoriteiten van de gastlidstaat zowel subjectieve elementen verstrekken die verband houden met zijn eigen financiële en sociale situatie, als elk ander relevant element aan de hand waarvan op een voor die autoriteiten bruikbare wijze de objectieve context van het verzoek wordt verduidelijkt. In elk geval moeten de autoriteiten van de

gastlidstaat ervoor zorgen dat de nuttige werking van de door richtlijn 2004/38 indirect aan de leden van het kerngezin verleende rechten wordt verzekerd en dat de toegang tot het grondgebied van de Unie niet met name door aan de aanvragers een te zware bewijslast op te leggen uiterst moeilijk wordt gemaakt."

Noch het arrest Reyes, noch de richtlijnen van de Europese Commissie op dit vlak laten de interpretatie toe dat het aspect ten laste te zijn niet enkel moet beoordeeld worden ten opzichte van het land van herkomst, maar dat het ook een vereiste is dat het familielid effectief al ten laste is geweest in het land van herkomst.

De Europese Commissie stelt in de richtlijnen omtrent de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn, hierover enkel het volgende:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak[14] van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund [15] door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft) . In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was[16].

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd[17]. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep"

In de zaak Reyes staat in punt 24 wel dat wanneer de Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan zijn familielid die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften in het land van herkomst te voorzien, dit aantoon dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid, maar het is duidelijk dat dit slechts één mogelijke manier is om te bewijzen dat die afhankelijkheid bestaat.

Welnu, verzoeker heeft in Rusland geen eigendommen, dit werd geattesteed, en hij is al sinds 2015 afhankelijk van de financiële steun en geldsommen die hij van de referentiepersoon en zijn moeder krijgt.

Een deel van die financiële steun gebeurde per overschrijving, een deel van die financiële steun gebeurde contant, bij de halfjaarlijkse bezoeken van zijn moeder.

Verzoeker kreeg ook kledij en huisgerei van de referentiepersoon en zijn moeder en ook dit halfjaarlijks.

Het gaat om reële ondersteuning die het hem mogelijk maakte in zijn onderhoud te voorzien en zich te kleden.

Aangezien het leveren van bewijs vormvrij is (zie punt 41 van de zaak Jia), moet het ook mogelijk zijn om de afhankelijkheid ook aan te tonen door middel van verklaringen.

Verzoeker, en zo nodig, de referentiepersoon, dienden hierover gehoord te worden zodat zij op resterende vragen van verwerende partij hadden kunnen antwoorden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft in onder meer de arresten Mukarubega en H.N. heeft bepaald dat het recht op behoorlijk bestuur "integraal deel uitmaakt" casu quo een "afspiegeling vormt van" een algemeen beginsel van het Unierecht. (Zaak C-166/13, Mukarubega [2014], r.o. 45; Zaak C-604/12, H.N. [2014], r.o. 49).

De bestreden beslissing maakt ook een schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op een familie- en gezinsleven. De beoordeling of er sprake is van een familie of gezin in de zin van artikel 8 EVRM is een feitenkwestie (EHRM, Marckx t. België, 13 juni 1979, §31; EHRM, D.H., K en T. t. Finland, 12 juli 2001, §150).

In meerdere arresten oordeelde het Hof ook dat er sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarig kind. Dit is telkens afhankelijk van de omstandigheden en betreft een feitenkwestie (zie o.a. EHRM, Bouchelkia t. Frankrijk, 29 januari 1997; EHRM, Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997; EHRM, Maslov t. Oostenrijk, 23 juni 2008).

In voorliggend geval is er sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Er rust een positieve verplichting op de Belgische staat om verzoeker te machtigen tot verblijf.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. In de beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker met toepassing van artikel 40ter, § 2, 3° van de vreemdelingenwet gezinshereniging aanvroeg met zijn Belgische stiefvader terwijl dit niet de correcte juridische grond is. De Raad geeft verzoeker gelijk waar hij stelt dat verkeerdelijk artikel 40ter, § 2, 3° van de vreemdelingenwet werd vermeld terwijl de correcte juridische grondslag artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet is. Evenwel stelt verweerder in de nota met opmerkingen dat het een materiële misslag betreft aangezien in de bestreden beslissing ook wordt verduidelijkt dat “in artikel 40ter wordt specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980”. Verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt op welke juridische grond de beslissing is gestoeld, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt niet dat verzoeker door de materiële misslag bij de vermelding van artikel 40ter, § 2, 3° van de vreemdelingenwet werd verhinderd in het uitoefenen van zijn rechten van verdediging. Verzoeker betwist immers niet dat hij in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader en aangezien hij ouder is dan 21 jaar (verzoeker is heden 33 jaar), dient aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

De inhoud van de bestreden beslissing laat de verzoeker bijgevolg toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat verzoeker de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent en dat hij zich tegen deze beslissing heeft kunnen verdedigen. Of de wetbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motiveringplicht (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris

bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden weigeringsbeslissing.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)"

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, en meer bepaald naar het arrest JIA en betoogt dat uit deze rechtspraak blijkt dat de aanvrager geen bewijzen moet voorleggen dat hij reeds materiële steun ontvangen heeft tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst voorafgaand aan zijn verzoek gezinshereniging.

De Raad merkt vooreerst op dat *in casu* niet dienstig kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie aangezien er sprake is van een zuiver interne situatie, nu de Belgische referentiepersoon geen gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Het Unierecht en een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Anderzijds merkt de Raad op dat, hoewel verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, wijst de Raad er op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *"begeleiden of zich bij hen voegen"*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (stief)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (stief)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Waar verzoeker nog een algemene en theoretische uiteenzetting geeft over het begrip 'ten laste zijn' in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, herhaalt de Raad dat de Belgische referentiepersoon geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer als burger van de Unie, minstens wordt dit niet opgeworpen. Het betreft dus een zuiver interne situatie waarop het Unierecht niet van toepassing is. Bovendien bevestigt verzoeker, door de verwijzing naar het arrest Reyes dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie weldegelijk dient te worden aangetoond door de verzoekende vreemdeling materieel te worden ondersteund door het familielid in België waarbij moet kunnen worden aangetoond dat de vreemdeling niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en dat diens afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst op het moment dat hij verzoekt zich bij de burger van de Unie te mogen voegen.

Verzoeker betoogt verder dat hij weldegelijk de situatie van reële afhankelijkheid heeft aangetoond doordat hij in Rusland geen eigendommen heeft en sinds 2015 afhankelijk is van de financiële steun en geldsommen van de referentiepersoon en zijn moeder. Een deel van de financiële steun gebeurde per overschrijving en een deel gebeurde via contact bij de halfjaarlijkse bezoeken van zijn moeder. Hij kreeg ook kledij en huisgerei. Verzoeker meent dat hij zijn afhankelijkheid ook kan aantonen door middel van verklaringen.

De Raad merkt op dat verzoeker kan worden gevolgd dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren bewezen mag worden. In de bestreden beslissing motiveert verweerder aangaande de 'afhankelijkheid' van verzoeker het volgende:

"Als bewijs van onvermogen wordt er een document voorgelegd van de Federale dienst voor staatsregistratie, kadaster en cartografie dd.4.12.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat de opgevraagde gegevens ontbreken. Het voorgelegde attest werd opgesteld toen betrokkene al in België was, de relevantie van het attest kan dus niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland. Bovendien zegt het attest niets over eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven voorafgaandelijk aan zijn komst naar België.

Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld via Small World van de moeder van betrokkene naar betrokkene: gelet de onvermogenheid van betrokkene niet werd aangetoond, is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van referentiepersoon. Niets zegt dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. De afhankelijkheidsrelatie wordt dus betwist. Indien we de regelmaat en bedragen bekijken, dient trouwens opgemerkt te worden dat de financiële bijdragen slechts zeer occasioneel waren en de bedragen ook zeer bescheiden. Op basis van het overmaken van dergelijke bedragen, met een dergelijke regelmaat is het niet aannemelijk dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat betrokkene met een visum naar Schengen is gekomen. Bij zijn visumaanvraag via Frankrijk blijkt dat betrokkene 'bediende' was in zijn land van origine. Hij had dus wel degelijk een economische activiteit."

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het onvermogen van verzoeker in zijn land van herkomst, voorafgaand aan zijn aanvraag, niet is aangetoond middels het attest van de Federale dienst voor staatsregistratie aangezien dit attest pas werd opgesteld toen verzoeker al in België was. Evenmin is het kennelijk onredelijk te oordelen dat de afhankelijkheidsrelatie niet wordt aangetoond met de financiële stortingen die slechts occasioneel waren en waarvan de bedragen zeer bescheiden waren. Ten slotte stelt de gemachtigde vast dat verzoeker met een visum naar Schengen is gekomen en in zijn visumaanvraag aangaf 'bediende' te zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde aldus zelf economisch actief te zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker doet geen afbreuk aan deze motieven door thans in het verzoekschrift te verklaren dat een deel van de ondersteuning contant gebeurde en middels materiële ondersteuning. Verzoeker betwist immers niet dat hij economisch actief was in zijn land van herkomst en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij aangewezen was op de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker betwist overigens evenmin dat de stortingen eerder occasioneel waren en dat de bedragen zeer bescheiden waren.

Met zijn betoog maakt verzoeker aldus geenszins aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin toont hij aan dat de verwerende partij nagelaten heeft om met alle door de verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde documenten rekening te houden. De schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker wijst op de ondersteuning die hij materieel en contant heeft ontvangen na de halfjaarlijkse bezoeken van zijn moeder, toont verzoeker niet aan dat de verweerder hiervan in kennis werd gesteld. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met voormelde verklaring wanneer hij het blijkbaar niet nuttig vond dit mee te delen aan verweerder. Verzoeker kon bij zijn aanvraag van 8 september 2020 alle documenten en verklaringen voorleggen die hij nuttig achtte en tevens kon hij aanvullingen doen. Daar waar verzoeker meent dat hij nog diende te worden gehoord door verweerder kan verzoekers gebrek aan zorgvuldigheid niet worden afgedaan in hoofde van verweerder. De gemachtigde kon redelijkerwijs vaststellen dat verzoeker zijn persoonlijke situatie kon kenbaar maken middels zijn aanvraag. Hij had de mogelijkheid om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. De schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert de schending van artikel 47 van het Handvest.

Los van het feit dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden merkt de Raad bovendien op dat niet dienstig de schending van artikel 47 van het Handvest kan worden aangevoerd vermits de bestreden beslissing geen toepassing maakt van Unierecht.

Ook de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet dienstig aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de beslissing geen verbreking van de familiale relaties tot gevolg heeft. Bovendien houdt de beoordeling van de gezinsherenigingsaanvraag al een beoordeling van de gezinsbanden in. Dergelijk onderzoek en de (terechte) weigering op die gronden van een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging zijn niet strijdig met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 6 maart 2018, nr. 240.917). De schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder middel hierboven en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

